

Spotvogel

Actief

In 1983 kreeg ik op mijn verjaardag een boekje van Koos Meinderts en Harrie Jekkers met de titel *Tejo: de lotgevallen van een geëmancipeerde man* waarin de schrijvers de draak steken met de feminiseringsgolf van de jaren zeventig. De hoofdpersoon is, en nu citeer ik in oude spelling de wervende tekst op de achterkant 'een stuurloze dertiger die zijn funktioneren als man, als mens, als partner en als opvoeder voortdurend ter discussie stelt'. Ik heb het boekje sindsdien niet herlezen maar één ding is mij altijd bijgebleven: een wezenlijk onderdeel van Tejo's leven was het actieve niet-neuken.

Actief niet-neuken heeft mij altijd doen denken aan een gruwel uit mijn kinderjaren, de actief niet-belegde boterham, beter bekend als de boterham met tevredenheid. In de jaren zestig waren het vooral de gereformeerden die intens konden genieten van het feit dat zij niets op hun brood hadden gedaan en de klefte plak van de firma Tarvo toch door hun strot hadden weten te wurgen. Als je in die tijd vier boterhammen wou moest je de derde met tevredenheid. Nu ik dit opschrijf, begrijp ik ineens waarom ik nooit meer dan twee plakken brood eet.

En wat heeft dit met vogels te maken? Nou, om dat uit te leggen moet ik even naar de Haakbekken van Beijum. Zoals u weet trokken deze twee superzeldzaamheden honderden belangstellenden die dag in dag uit in de parkjes bij de Bekemaheerd achter de vogels aanslopen. De zompige perkjes van Beijum, bestaande uit twintig sprietten gras per vierkante decimeter vette klei, bleken niet bestand tegen zoveel laarzen geweld en veranderden al snel in modderbanen waar de slagvelden van de Somme niets bij waren. De teloorgang van

het gras leidde tot veel protest en uiteindelijk tot veel gmail op allerlei vogellijsten op het internet en daar maakten zij zich ineens bekend: de vogelaars die actief niet-vogelen!

Ik wist niet dat ze bestonden, maar ineens werd het gezever over het vertrapte gras weer interessant. Er zijn mensen die dromen van vogels, werken met vogels, schrijven over vogels, hun familie permanent vervelen met verhalen over vogels, hele weekenden besteden aan het kijken naar vogels, eigenlijk zelf bijna vogel zijn, maar die er plezier in scheppen niet te komen kijken als er ergens in Nederland door iemand anders een unieke en zeldzame vogel wordt gevonden. Daar houden ze niet van, dat vinden ze maar niks en als heel Nederland komt kijken blijven zij actief thuis. Er is zelfs sprake van dat zij zich gaan verenigen in de DBA - De Bewust Afwezigen.

Actief niet-neuken, actief niet-beleggen (van brood dan), actief niet naar de mooiste vogels komen kijken. Het zijn vormen van masochisme die mij vreemd zijn maar die ik wel fascinerend vind.

Zouden die DBA-ers ook een lijst bijhouden van actief niet-geziene vogels?

